

שולמית, רפי, אביגיל, יעלי, וכל המשפחה,
 מנקודת המבט שלנו, ילדי הקיבוץ, ג'וני מאז ומתמיד תפס מקום של כבוד
 בפנתיאון הדורות הראשונים. הוא לא עשה זאת בדרך של טיפוס סולמות
 שררה, או דרך שרשרת מכוונת של לחיצות ידיים מסוימות. הוא לא עשה זאת
 במכוון. הוא פשוט התייצב לעבודה, התחייב לתרום לקהילה ככל יכולתו, ותמיד
 התנדב למלא תפקידים נחוצים, משמעותיים, שלא-דווקא הביאו נחת.
 מי רוצה ללמד חבורות של נוער קשה-עורף? ג'וני.
 מי רוצה ללמד אנגלית, שפה קשה? ג'וני.
 מי רוצה להיות מחנך, ולא רק מורה? ג'וני.
 מי, בתור חצי-פנסיונר יבנה מיטות, ארונות, ושולחנות? כנראה שג'וני.
 מי יתנדב לנגן גיטרה, בערבי שירה וחג, במשך חצי מאה? טוב, ברור שג'וני.
 והכל בלי ציפייה לשכר או יחס מיוחד. איזה בנאדם, עם כל כך הרבה כשרונות,
 ידי זהב, ידע מעמיק ונרחב, קול בס רדיופוני, ודייקנות של ייקה. וכמובן, מליבו
 זורמים נהרות של אהבה ונתינה לכל הילדים והנכדים והמשפחה הענפה. כולנו
 זוכרים את ערבי השקופיות, ההרצאות המרתקות, השיחות המסתלסלות.
 נתגעגע לאיכפתיות, לקשר האנושי, לשאלות ששאל על שלומם של אחרים,
 לתשובות הישירות והפשוטות על עצמו. ג'וני אדם שורשי, מעמיק, מאוזן, בעל
 עקרונות, משתתף, ונותן ללא פשרות. בפשטות. mensch -

נוח על משכבך בשלום, ג'וני

ניר פרלסון

